

„Poslední dobou byl zamklejší než obvykle. Skoro s námi nemluvil. Vlastně s nikým. Včera jsme mu řekli jednu novinu, která ho asi moc nepotěšila,“ vykládala Jindrova matka.

„A kromě toho si vzal batoh a nějaké oblečení,“ dodal otec. „Nenapadá tě, kam mohl jít?“

Vojta těkal pohledem z jednoho na druhého. Prsty pravé ruky si nervózně pohrával s popruhem tašky.

„Nevím, kam šel. Kdyby mě něco napadlo, hned vám to přijdu říct.“ Po chvíli ještě tiše dodal: „Jestli utekl, je to trochu i moje chyba.“

Chvilí stáli mlčky proti sobě, jako by čekali, že někdo z nich ještě něco řekne. Konečně Jindrovi rodiče pochopili, že víc už z Vojty nedostanou, a obrátili se k odchodu.

„No, půjdeme zase domů. Snad už tam bude. Půjdeš s námi? Máme kus cesty společný.“

„Ano. Vlastně ne. Já... zapomněl jsem si něco na stadionu.“

Vojta se spěšně otočil a přešel přes lávku zpět na druhý břeh Hamerského potoka. Jindrovi rodiče se vrátili domů plni truchlivých myšlenek. Jak se ukázalo, jejich naděje byla marná. Jindra je doma nečekal.

Vojta však nešel na stadion. Minul bránu sportovního areálu a po Horákově třídě došel až ke konečné tramvaji. Tam přešel silnici a vykročil po pěšině, která vedla do Modrého háje. Brzy se ztratil mezi prvními stromy. Přešel přes malou mýtinu a zhruba po čtvrt hodině svižné chůze, když už byl téměř v samém středu lesa, se konečně zastavil. Vedle